

O nespokojeném trolejbusu

Před mnoha lety jezdil v Pardubicích trolejbus číslo 106. Patřil do vážené skupiny vozů, které v tomto městě slavnostně zahajovaly trolejbusový provoz a od ostatních se odlišovaly krásnou modrou barvou. Jenže ta sláva mu asi trochu stoupla do hlavy, tedy pokud u trolejbusu můžeme o nějaké hlavě mluvit, a byl stále s něčím nespokojen.

Vedoucí vozovny se mu zpočátku snažil vyhovět a často mu měnil řidiče i průvodčí, ale nebylo to nic platné. Jeden řidič byl moc těžký, druhý jezdil moc pomalu, třetí moc rychle a čtvrtý příliš přitahoval ruční brzdu. Podobné to bylo i s průvodčími. Jedna byla moc navoněná, druhá upovídáná, třetí okolo sebe při svačině drobila a čtvrtá příliš cinkala penězi.

Ještě horší to bylo s ježděním na linkách. Na jedničce a dvojce byly velké návaly lidí, pětka byla zas moc krátká, špatně se stíhal jízdní řád a přehřívaly se elektrické odpory. Úplně nejhorší to bylo na trojce do Bohdanče. Náš trolejbus se strašně nerad lopotil s vlečnými vozy a navíc se velmi bál přejíždět uzoučký most přes Labe. Nevyhovovaly mu ani různé výpomocné jízdy k chemické továrně nebo k letnímu kinu.

Stošestka pak v noci na dvoře vozovny dychtivě poslouchala rozmluvy ostatních vozů. Byly tam totiž také trolejbusy, které předtím jezdily v Ostravě, Teplicích i v Mostě a v Litvínově. Opodál stála stará vyřazená Tatra, která sice již neměla kola, ale o to barvitěji vzpomínala na krásné trolejbusové tratě v Praze.

Okolní autobusy kromě městských linek vyjížděly pravidelně i na zájezdy a znaly spoustu dalších míst. Nejpoutavěji dovedl vyprávět autobus číslo 8 s pěkným pruhovaným nátěrem, který na dlouhé cesty vyjížděl velice často. Náš nespokojený trolejbus se mu jedné noci svěřil, že by nejraději ujel do jiného města. Autobus osmička byl tak trochu škodolibý a začal nespokojenému kamarádovi radit, jak na to. Za halou jsou náhradní baterie, které se tam vždy celou noc dobíjejí. Stačí si jich pár půjčit a v noci, až půjde vrátný na obchůzku, potichu vyjet z vozovny a vydat se do Bohdanče. Před konečnou je třeba se pořádně rozjet, stáhnout sběrače na střechu a jet dál po silnici na Poděbrady a Prahu. Autobus se také nabídl, že večer před tímto útekem poškodí závoru ve vozovně, aby nešla zavírat.

Vše se dařilo podle plánu. Trolejbus 106 měl toho dne krátkou službu a po příjezdu jej odstavili přímo u domečku s bateriemi. Chvilí poté nastal na dvoře veliký rozruch, protože autobus 8 vracející se do vozovny nezastavil před závorou a rozlámal ji. Řidič se dušoval, že brzdy jeho autobusu najednou přestaly fungovat. U vrátnice se seběhli všichni opraváři a náš trolejbus si mohl v klidu na zadní plošinu naložit baterie. Pomohl mu v tom ochotný vysokozdvíhový vozík.

Asi v jednu hodinu v noci odešel starý vrátný kontrolovat plot okolo vozovny a rozbitou závoru musel nechat otevřenou. Nespokojený modrý trolejbus se potichu vykradl ven na ulici. Až do středu města jel pomaličku a velmi opatrně. Labe mělo zvýšenou hladinu a valily se jím spousty vody. Ocelový most se pohupoval a praštil, ale touha po svobodě byla silnější. Trolejbus se neohlížel na žádnou stranu a rychle přešel na druhý břeh. Před ním byla volná trať...

Na rovince za bohdanečským náměstím se stošestka rozjela plnou rychlostí a těsně před točnou stáhla sběrače. Kolem mlýnů na konci městečka doslova proletěla, ale už na hrázi rybníka

začala její rychlost pomalu klesat. Moc nepomáhaly ani ukořistěné baterie. K okraji lesa se trolejbus doslova připloužil a ještě ke všemu zde začalo mírné stoupání.

Je zle, říkal si náš uprchlík, takhle do Prahy nedojezu. Nesmí mne však chytit. Musím se někam schovat a vše si důkladně promyslet. Ve světle reflektorů se objevil vjezd na úzkou lesní cestu a trolejbus tam z posledních sil a bez váhání odbočil.

Cesta byla pevná a dokonce se mírně svažovala. Rychlost vozu opět začala narůstat a větvičky stromů stále prudčeji šlehalo do bočních oken. Vtom před trolejbusem narostla hradba z rákosí, rozstříkla se voda a nežli se stošestka vzpamatovala, začala se nořit do bahna. Už jen stačila uvolnit sběrače z háků na střeše. Za chvíli se hladina uklidnila a vyplašené žáby pokračovaly ve svém nočním zpěvu.

Ráno nastal ve vozovně poprask. Jeden z řidičů svůj trolejbus nikde nenašel. Musel dostat jiný a všechno se tak zdrželo, že lidé ze Slovan ten den přišli pozdě do práce. Rozeběhlo se pátrání, bylo však bezvýsledné. Po trolejbusu jakoby se slehla zem nebo spíš zavřela voda.

Na konci léta kontroloval správce rybníků ze své pramičky vodní ptactvo před odletem do teplých krajin. V jedné zátočině spatřil dalekohledem, že z vody vyčuhuje jakási červená tyč. Velmi se rozhněval, protože rezervaci si nikdo nesmí plést se skládkou. Připlul blíž a uviděl i sběrací hlavici trolejbusu a kousek provazu.

Musely přijet dva silné jeřáby, aby se jim podařilo dostat těžký trolejbus na břeh. Je to neuvěřitelné, ale po vysušení se podařilo uvést stošestku opět do provozu. Dokonce ani moc nezrezivěla — o to se zasloužilo černé bohदानečské bahno. Trolejbus pak dostal obyčejný červený lak a přestal být vybíravý. Následky pobytu ve vodě však byly stále patrné a jeho jízdní vlastnosti už nikdy nebyly tak dobré jako dřív. Asi za tři roky byl proto vyřazen z provozu jako první svého typu. Prý ještě dlouho sloužil jako včelín nedaleko Pardubic.